

Lou
lock in
down

Een kort verhaal van
Jojo Moyes

Jojo Moyes

Lou in lockdown

De Fontein

*

‘Louisa. Waar is je steelpan? Je hebt helemaal geen pan!’

Ma stak haar hoofd om de garagedeur, waar ik een doos met kleren probeerde te sorteren en slaakte een zucht. ‘Kijk nou toch eens. Pa krijgt de grasmaaier met geen mogelijkheid uit de garage, met al die dozen van jou.’

Dat had ik zelf nog tegen pa gezegd voor we het hier vol bouwden, maar hij had zijn schouders opgehaald en gezegd dat het prima was, zo. Ik kon hem nog net zien zitten in zijn tuinstoel, tot zijn middel in het gras in ons kleine tuintje. Hij maakte net een nieuw blikje bier open. ‘Echt jammer, ja,’ mompelde hij, en hij nam een slok.

‘Die man is al zijn hele leven aan het trainen voor een lockdown,’ zei ze terwijl ik een doos boven op een

andere hees. ‘Hij zit twaalf uur per dag op zijn gat, met af en toe een eetpauze. Kom op, Bernard! Over tien minuten begint het klappen! Sta eens op jij!’

‘Moet ik meeklappen? Ik moet echt iets aan die dozen doen.’

‘Die antiaanbakpan waar je verleden week op sloeg maakte veel te weinig lawaai. Misschien die eierpan, met een metalen opscheplepel. Schiet nou toch op. Het begint zo. Gaat het wel? Je ziet een beetje bleek. Heb je koorts?’

‘Niks aan de hand.’

Ze keek me met half toegeknepen ogen aan, alsof ze het niet vertrouwde en liep toen het huis in.

Ik staarde naar de zes dozen vol vintagekleding, de veilingbuit die ik hier twee maanden geleden naartoe had gesleept, slaakte een zucht, en kreunend trok ik de garagedeur dicht en ging op zoek naar een pan waar ik meer lawaai mee kon maken.

Ik was weer voor even naar Engeland gekomen. Ik kwam er vier keer per jaar om spullen in te kopen voor mijn verhuurbedrijf in vintagekleding, *The Bees Knees*. Meestal logeerde ik dan bij pa en ma, en vloog ik een week later terug naar New York. De kleding kwam later, per container. ‘Wat gek. De vervoerder zegt dat ze mijn kleding niet kunnen verschepen,’ zei ik tegen mijn ouders toen ik mijn e-mail checkte. ‘Vanwege een of ander virus.’

‘Ach, er is altijd wel een of ander virus,’ zei pa. ‘Waait vanzelf wel weer over. Ik heb gehoord dat varkens er gevoelig voor zijn, maar die raken toch ook niet in paniek.’

‘Waag het niet om terug te gaan naar New York terwijl al die dozen nog hier in de garage staan,’ zei ma.

‘Er zit Chanel in die dozen. Ik zou nog liever die hele boel in de business class naar huis sturen dan dat ik zelf in het vliegtuig stap.’

Ik hing in de wacht bij de vliegmaatschappij om mijn ticket om te boeken, en vroeg me voor de zoveelste keer af waarom niemand me te woord stond.

En toen kwam de lockdown.

En de hele wereld lag stil.

Pa's vriend Paddy van de gezelligheidsvereniging, kende iemand die weer iemand kende bij de gemeente en die zei dat het hooguit een week of twee, drie zou duren. Ik belde de meisjes van het Vintage Clothes Emporium om te zeggen dat ze mijn afdeling moesten sluiten en dat ik zo snel mogelijk terug zou komen. Ik regelde online boodschappen voor Sam en hij zei dat het geen zin had om snel weer thuis te komen, omdat ambulancemedewerkers zich toch van hun gezinnen moesten isoleren. 'Als dit zo nog een paar weken duurt, kun je beter daar bij je ouders zitten dan hier in je eentje.'

Gelukkig had ik Dean Martin meegenomen. (Hij was al een bejaard hondje en ik vond het niet prettig om hem langer dan een paar dagen alleen achter te laten.) Hij lag te snurken in zijn mandje aan mijn voeten, terwijl ik mijn vaste klanten belde en uitlegde dat ik voor de inkoop op reis was, maar dat ik binnenkort weer terug zou zijn met nieuwe voorraad.

‘Allemachtig, wat is dat toch een lelijke hond,’ had pa vol bewondering gezegd, zoals altijd als hij binnenkwam en Dean Martin zag liggen. ‘Zeker goed voor drie keer goud op de Olympische Spelen voor Lelijkerds.’

‘Sst,’ zei ik dan altijd, en dan hield ik mijn handen voor Dean Martins zachte oortjes. ‘Trap hem toch niet zo op zijn ziel.’

‘Hij trapt op die van mij met dat geruft van hem. Maar mij hoor je toch ook niet klagen?’

‘Dat geruft komt niet van de hond, Bernard, dat weten we allemaal,’ zei ma.

Naarmate de weken voorbijgingen had ik alle stadia doorgemaakt: van blinde paniek, via spanning, rusteloosheid, woede tot iets van acceptatie. Alle stadia van rouw, in feite, maar dan met vier koolhydraatrijke maaltijden per dag en mijn moeder die iedereen die de cirkel van anderhalve meter om haar heen betrad bespoot met antibacteriële spray. Zelfs binnenshuis.

In het begin hielden mijn ouders zich nog goed. Ze sprongen met een grapje opzij voor iedereen die ze op de stoep tegenkwamen, en moesten lachen om al die bleekneuzige televisiesternen die het ineens zonder professionele schmink moesten stellen. ‘Kijk eens wat Sophie Raworth met haar haar heeft gedaan. Ze begint er handigheid in te krijgen. Ik zou weleens willen weten wat voor warmterollers ze haar hebben gegeven.’

‘Bij die weerman zag je eerst het grijs erdoorheen komen,’ zei pa. ‘Volgens mij heeft hij vandaag zijn haar een likje schoenpoets gegeven.’

Elke ochtend deden ma en ik samen de work-out van Joe Wicks in de zitkamer, lachend en zwetend en

heel erg ons best doend om niet met de salontafel in botsing te komen. We mopperden elke avond bij de persconferenties van de regering die we op de radio beluisterden en ma ging de onzichtbare bacteriën die misschien het huis binnengeslopen waren te lijf met bleek, waakzaam en nietsontziend, als een ware huurmoordenaar, en pakte dan alle deurklinken, elke afzonderlijke gordijnring en Dean Martins pootjes aan, en nam drie keer per dag onze temperatuur op. Het huis was nog nooit zo schoon geweest. Tot twee keer toe begon ze nog voor ik zelfs maar wakker was mijn bed te verschonen.

We hielden Zoom-bijeenkomsten met de familie. Dan probeerden Treena en ik te praten terwijl Lila, de peuter van Treena en Eddie, slobberkussen op het scherm drukte en ma haar computer eindeloos liep te boenen met een vochtig doekje. Treena besprak tot in detail de dagelijkse Excel-sheets uit Londen en vergeleek de dagelijkse sterftcijfers en ziekenhuisopnames

van alle landen over de hele wereld, en deed misprijzend over ma's samenzweringstheorieën.

‘Nee, ma. Er is geen duistere organisatie die dat virus via airconditioning verspreidt. En nee, gorgelen met waterstofperoxide is geen goed plan.’ Thom kreeg thuis les van Treena en Eddie, en dat gebeurde dusdanig grondig dat Thoms leraren zich gedwongen zagen om te vragen of het wat minder kon, omdat hij de andere kinderen te ver achter zich liet. Ik denk dat de kleine Lila straks op haar derde beter kan lezen en schrijven dan pa.

Een keer in de week reed ik naar de supermarkt, waar ik keurig in de rij stond te zweten onder mijn met roze lovertjes afgezette mondkapje (oude liefde roest niet), vriendelijk knikkend naar mensen die ik misschien wel kende, en opzij duikend voor mannen van middelbare leeftijd die recht op me af kwamen lopen, alsof ik in een spelletje levend Pacman verzeild was geraakt. Ik nam mijn schamele inkopen als oorlogsbuit mee naar huis. ‘Kijk! Bloem! En goeie thee! Het was het laatste

pakje dat er nog stond, dus ik ging heel hard hoesten om andere klanten bij het schap weg te jagen.’

En elke donderdag stonden we voor de deur en hadden we het erover hoe leuk het was dat de hele buurt met elkaar in gesprek raakte. Mijn moeder gaf ons steeds een por om ons aan te sporen door te klappen, tot onze handen slap waren, als de pootjes van een stel uitgeputte zeeleeuwen.

‘Ik wil niet dat Siobhan van nummer 42 straks zegt dat wij niet hard genoeg hebben geklapt voor de zorg,’ siste ze.

‘Ma, luister, je bent aan het rammen met een pannendeksel, én je deelt Intensive Care-cupcakes rond én je hebt een schort aan waar je “I love de Zorg” op hebt geborduurd. Ik denk dat ze het zo onderhand wel doorhebben.’

Zo ging dat acht donderdagen lang. Ik hield mezelf voor dat het een vreemd soort intermezzootje was en dat ik Sam binnenkort wel weer zou zien. Dat ik mijn echte leven dan weer zou oppakken. Dat ik maar ge-

woon moest proberen te genieten van de extra tijd met mijn ouders. En dat ik er maar niet op moest letten dat het huis zo klein was dat pa soms van beneden een vreugdekreet slaakte als hij hoorde dat ik een wind liet.

Maar in werkelijkheid kostte het me veel moeite om bij iedereen de moed erin te houden. Mijn ouders waren murw. Mijn moeder en ik stopten met onze Joe Wicks-work-outs toen diens prachtige vrouw het overnam en we moesten toegeven dat we ons een zak aardappelen voelden, vergeleken bij haar. Pa zat alleen maar voor de buis of hij hing in zijn tuinstoel in de overwoekerde tuin. Hij miste zijn vrienden van de club, maar hij had geen zin om ze te bellen of met ze te Zoomen, en dus zat hij daar maar te monkelen over waar het met de wereld naartoe moest, zoals ma het uitdrukte. Ik liet Dean Martin uit in de straten waar ik als kind had gelopen, en hij leek het al even beu te zijn als ik (hoewel hij natuurlijk altijd keek alsof hij alles beu was). Ik zat veel op Instagram en bewonderde eindeloze hoeveelheden bananenbrood, vage zonsondergangen en bikini-

lijven, en lag op bed te mijmeren over het feit dat het alweer vier uur 's middags was en dat deze dag wat mij betrof niet snel genoeg voorbij kon zijn.

En elke dag keek ik wel 158 keer op mijn telefoon of Sam me had geapt. Ik hield de statistieken voor Amerika obsessief in de gaten. Als hij niet twee keer per dag belde, was ik ervan overtuigd dat hij dood was. Uiteindelijk stopte ik met het volgen van het nieuws, omdat ik bang was hoe de wereld eruit zou zien als ik eindelijk weer zou gaan meedraaien. Er waren dagen dat ik alleen nog maar leefde voor de momenten waarop we elkaar konden spreken.

Ik mis je.

Ik mis jou.

Ik mis jou ook.

Het leek weleens alsof dat het enige was dat we nog tegen elkaar zeiden.

Ik miste Sam alsof iemand een soort steiger onder me vandaan had getrokken. Dan deed ik mijn ogen

dicht en wist ik precies hoe het voelde om tegen hem aan te kruipen, met mijn hoofd op zijn borst, mijn benen over die van hem geslingerd. Hoe hij zijn arm dan om me heen sloeg en me tegen zich aan gedrukt hield. Ik miste onze zondagochtenden in de *diner* op Columbus Circle, onze afhaalmaaltijden op vrijdagavond en onze wandelingen door de botanische tuin in Prospect Park. Ik miste onze domme grapjes en onze kleren op een hoop in de wasmand en dat hij me voor de winkel opwachtte op zijn motor als hij klaar was met een vroege dienst.

Elke ochtend als ik wakker werd, was er een moment dat ik mijn hand blind naar hem uitstak tot het ineens tot me doordrong dat hij er niet was, en het was alsof de grond zich voor me opende en ik over het gapende gat moest springen om mezelf te dwingen aan de dag te beginnen.

‘Het voelt alsof er nooit een eind aan komt,’ had ik gezegd tijdens ons laatste telefoongesprek. Ik had hem niet veel te vertellen. En wat hij mij te vertellen had –

de telefoontjes over noodsituaties, het eindeloze verwisselen van beschermende kleding, de uitputting, de dood, de zuurstof, de sirenes, de sirenes, de sirenes – wilde hij me niet vertellen.

‘Weet je wat bergbeklimmers altijd zeggen?’ vroeg hij na even stil te zijn geweest. ‘Je moet niet omhoog kijken. Kijk alleen naar je voeten. Een stap tegelijk, Lou. Totdat we weten dat we er bijna zijn.’

Ik probeerde niet tegen hem te klagen over hoe ik me voelde. Hij had elke dag te maken met leven en dood. Mijn grootste probleem was dat mijn vader de chocoladekoekjes, die ik in het kastje boven het fornuis had verstopt, had opgegeten.

‘Doe voorzichtig,’ fluisterde ik en altijd als hij ophing, herhaalde ik dat nog eens, uit bijgeloof.

In week negen stond er toen ik wakker werd een mailtje van Lydia van Vintage Clothes Emporium in mijn inbox. Ik dacht dat ze misschien iets wilde vragen over een van de jurken – we verkochten vaak iets voor elkaar

– maar haar toon was somber, en dat was helemaal niks voor haar.

De verhuurder zegt dat hij het zich niet kan veroorloven om onze huur te verlagen. We zijn al dagen met hem in gesprek, maar het komt erop neer dat we moeten sluiten. We kunnen hooguit alles online gooien. Ik vind het heel erg, maar we hebben geen keus. We verdienen hiervoor al bijna niet genoeg om de boel draaiende te houden.

Misschien moeten we maar eens praten over een gezamenlijke webshop?

Hou je haaks, liefie. We missen je.

Lydia xxx

Ik las het twee keer, omdat ik het niet kon geloven, ook al maakte ik me hier al weken zorgen over. Ik zat met

mijn hoofd in mijn handen, en haar woorden bleven maar door mijn hoofd spoken.

Dus dat was het. Ik was mijn bedrijf kwijt. En zonder onze twee salarissen konden we onze huur niet betalen. Alles waar ik mijn zinnen op had gezet, alles waar ik de afgelopen vijf jaar zo hard voor had gewerkt, stortte in.

‘Alles oké, kindje?’ vroeg ma toen ik eindelijk beneden kwam. ‘Je ziet zo bleek.’

Ze hield meteen haar hand tegen mijn voorhoofd. De hypochondrie in dit huishouden nam zo langzamerhand manische vormen aan. Bij elk kuchje, niesje of het minste spoortje vermoeidheid riep minstens één van de anderen: *COVID!* om zich vervolgens op veilige afstand terug te trekken. Het ergst was nog wat je jezelf aandede door je bij elk symptoom af te vragen: voel ik me soms niet lekker? Nee, ik voelde me echt slecht. Was dat nou een pijnscheut in mijn long?

‘Gewoon een beetje moe,’ zei ik en ik ging aan tafel zitten. Ik was ook moe. Zo moe was ik mijn hele leven nog niet geweest. Ik had er een artikel over gelezen: het blijkt dat tijdens een pandemie een deel van de amygdala wordt geactiveerd dat bedoeld is om op de vlucht te slaan als je een beer tegenkomt, of zo. Als die beer nergens te bekennen is, raakt je arme brein volkomen uitgeput. De dag ervoor had ik geprobeerd om dit uit te leggen aan Treena, op Zoom, en zij zei toen dat ze er vrij zeker van was dat er helemaal geen beer was, en dat ze in mijn geval zelfs twijfelde of ik wel een amygdala had. Dus toen moest ik haar eraan herinneren dat ik een val van een gebouw had overleefd, *hoor*, dus of ze alsjeblieft haar mond wilde houden. En toen kwam ma tussenbeide met de vraag of we soms twaalf waren.

Ik kon het niet aan om haar te vertellen wat er aan de hand was.

‘Ik slaap niet zo best, maar verder gaat het prima,’ zei ik. ‘Het komt wel goed.’ Ma schonk me die blik die

moeders je altijd schenken als ze overduidelijk geen woord van je verhaal geloven en ze van plan zijn om je eens flink aan de tand te voelen als hun favoriete ochtendtalkshow straks geweest is en ze, tot die dadelijk begint, maar even de vaatdoeken in de bleek ging leggen.

Ik vertelde het Sam die avond via Skype. Ik vond het vreselijk om hem slecht nieuws te brengen, want ik wist wat hij de hele dag moest meemaken.

‘Nou ja... misschien kun je een ander pand vinden,’ zei hij en hij wreef over zijn gezicht. Zo te zien was hij helemaal op.

‘In Manhattan? En trouwens, wie wil na deze toestand nog andermans kleren aan? Mensen krijgen massaal smetvrees. En er zal wel een of andere nieuwe regel komen dat ik alles moet uitkoken voor ik het kan verhuren.’

‘Dat weet je toch helemaal niet.’

‘En hoe moeten we de huur van het huis betalen?’

‘We hebben nog wel wat spaargeld.’

‘Maar niet genoeg.’

‘Zullen we ons hier anders pas druk over maken als we weer bij elkaar zijn...?’

‘Sorry. Ik ben alleen... een beetje verdrietig, of zo. Het is net alsof aan alles een eind komt zonder dat we afscheid kunnen nemen.’

‘Er komt niet aan alles een eind. Met ons gaat het toch goed, of niet soms? Dit dwingt ons misschien alleen om bepaalde keuzes te maken.’

Waarschijnlijk keek ik toen sceptisch.

‘Alles is aan het veranderen, Lou. Misschien is het tijd dat wij ook veranderen.’

Sam en ik waren ’s werelds slechtste knopendoorhakers, volgens mijn zus. We schoven altijd alles voor ons uit. Zo nu en dan hadden we het erover om weer terug te gaan naar Engeland – we misten onze families en Sam wilde liever in zijn huis wonen in plaats van in een piepklein en veel te duur appartement. Maar we konden ons er nooit toe zetten om weg te gaan. We

hadden het erover om een gezin te beginnen – ik was wel een beetje broeds geworden toen Eddie in verwachting was van Lila, en zoals pa (iets te vaak) zei, werd ik er niet jonger op. Als ik met pa en ma de kinderen op het computerscherm zag rondstuiten, en ma met betraande ogen zei dat ze hun hele jeugd zo miste, voelde ik verdriet om elke kans die we misliepen met elke maand dat ik niet bij Sam was. We zouden het er echt over hebben, hadden we tegen elkaar gezegd, zodra ik weer terug was. Of als hij een keer niet zo moe was na zijn diensten. We zouden wat ruimte vrijhouden in onze agenda's, en dan zouden we gaan zitten en het allemaal eens op een rijtje zetten. Maar als we zo'n gesprek voerden waarbij we ingrijpende beslissingen zouden moeten nemen – waar we woonden, of we zouden trouwen, wat ik met mijn bedrijf zou gaan doen – dan hadden we geen van beiden het gevoel dat we volwassen genoeg of er klaar voor waren.

En eerlijk gezegd, los van dat ik bij Sam wilde zijn, wist ik eigenlijk niet wat ik wilde.

‘Als ik weer terug ben,’ zei ik.

‘Ik bedoel, we kunnen het er ook nu over hebben, als je wilt.’

‘Je bent moe. Dit is niet het moment.’

Hij veegde over zijn ogen en ik had hem het liefst tegen me aan getrokken.

‘Ik mis je.’

‘Ik mis jou nog meer.’

‘Dat kan helemaal niet.’

Hij glimlachte, zodat ik me even wat beter voelde, zoals altijd als Sam naar me lachte. Maar toen hij uitlogde, voelde ik dat mijn ogen zich ongemerkt met tranen hadden gevuld.

Ik stond buiten in de rij voor de supermarkt toen ik hem zag. We stonden in onze met tape gemarkeerde vakken en schuifelden naar het volgende vak, met onze maskers op, en met een boze blik naar iedereen die ook maar een stap te dicht in de buurt kwam, en ineens realiseerde ik me dat de man die drie vakken achter me stond iets

bekends had. Hij stond daar met zijn bierbuik die boven zijn joggingbroek uit puilde en hing over een drie-persoonsbuggy waarin drie peuters lagen te tieren, terwijl ze hun halflege drinkflesjes dreigend naar elkaar op hielden.

Terwijl ik mijn ogen half dichtkneep trok hij zijn masker omlaag.

‘... *Patrick?*’ zei ik, en ik gaapte hem aan.

‘Lou!’ riep hij. De twee mensen tussen ons in deden een stap opzij, alsof ons gesprek bacillen kon opwekken.

‘Je... je ziet er... wow. Zijn deze ... van jou?’

Hij trok zijn mond in een glimlach. ‘Yep! Alle drie! Het is... geweldig, om vader te zijn. Echt ... super. Het mooiste dat me ooit is overkomen. Moeder de vrouw heeft vanmiddag even vrijaf, dus ik zei, dan neem ik ze wel mee.’

‘Maar je mag toch geen kinderen meenemen de supermarkt in?’

‘Nee, maar ik laat ze buiten staan. Er is toch niemand die ze meeneemt.’

Hij staaarde even naar ze en herhaalde binnensmonds: ‘Nee hoor. Geen mens neemt ze mee.’

‘Wat geweldig, joh! Hoe is het met je ouders?’

‘Prima,’ zei hij terwijl hij in zijn ogen wreef. ‘Het gaat met iedereen prima. Het leven is geweldig. Ik bedoel, ik heb bijna geen tijd om te trainen, dus ik ben niet echt fit voor de wedstrijden, maar... nou ja. Binnenkort ben ik weer de Ironman die ik altijd was.’

‘Tuurlijk.’

Diplomatiek vermeed ik een blik op zijn buik. We bleven elkaar nog even aanstaren, zoals mensen die ooit een relatie hadden en nu niet meer begrijpen wat ze ooit in de ander hadden gezien.

‘En jij... woon je nog steeds in New York?’

‘Ja. Ik blijf hier tot de lockdown voorbij is, en dan...’

‘... stap je meteen weer in het vliegtuig.’

‘Yep.’

‘Yep. Rare tijden... rare tijden.’

Het punt was, hij leek helemaal niet meer op Patrick. Hij leek op iemand die Patrick opgegeten had. Ik was nog bezig om deze nieuwe versie van mijn voormalige verloofde te verwerken toen hij zei:

‘Treurig, hè, van meneer Traynor.’

Ik keek op.

‘O, wist je dat nog niet? Hij is overleden. Afgelopen weekend.’

Alles stond stil.

‘Wat zei je nou?’

‘Meneer Traynor.’

Mijn oren suisden zo luid dat ik hem bijna niet kon verstaan.

‘Je weet wel. De vader van Will.’

Toen ik hem aan bleef gapen, verduidelijkte hij: ‘Het stond in de krant. Covid. Bij de kennisgevingen achter in de *Stortfold Recorder*. Laatste nummer.’

‘Maar – maar hij had een baby?’

‘Kind van zes. Hou maar op. Echt treurig. Maar hij was natuurlijk wel oud. Had eigenlijk in quarantaine gemoeten, lijkt mij.’

Ik draaide me om en liep weg voor hij nog iets kon zeggen. Ik wist niet eens waar ik naartoe liep. Ik wist alleen dat ik misselijk en duizelig was, en dat ik die rij uit moest. Ik was me er vaag van bewust dat hij: ‘Leuk je weer eens te zien!’ riep terwijl ik de parkeerplaats overstak.

Meneer Traynor was de eerste die ik kende die er daadwerkelijk aan overleden was. Tot dan toe was het virus iets abstracts; een vaag monster aan de horizon. Maar meneer Traynor? Ik dacht aan de aardige dingen die hij voor me had gedaan toen ik pas bij hem thuis in dienst kwam. Hoe geduldig en lief hij was voor Will. Ik voelde een peilloos verdriet voor mevrouw Traynor, ondanks hun scheiding. Ik dacht aan Lily. We hadden elkaar dit jaar nauwelijks gesproken en nu voelde ik me

zo schuldig. Een van de laatste lijntjes met haar vader was weg. Dus het is echt, die corona.

Ineens zag ik alles anders.

Die avond probeerde ik Sam drie keer te bellen, maar hij nam niet op en ik raakte steeds meer in paniek. Ik liet het bad vollopen en hilde terwijl de kraan liep, zodat mijn ouders het niet konden horen. Ineens werd het me teveel. Het voelde alsof al het mooie in mijn leven, alle dingen waar ik nooit zo bij stilgestaan had, uiteenspatten als zeepbellen. Ik liet mijn hoofd onder water zakken en voor het eerst vroeg ik me af of mijn leven – het leven in het algemeen – ooit nog zou worden zoals het was.

Er daalde iets duisters op me neer en ik kon het maar niet van me af schudden. Ik luisterde niet meer naar het nieuws, want ik kon andermans verdriet niet meer verwerken. Ik bleef in mijn kamer en kroop op bed met Dean Martin en vroeg me af of ik hier niet gewoon kon blijven liggen. Slapen tot het allemaal weer voorbij was.

Er kwamen mailtjes van mijn werk en ik had de energie niet om ze te beantwoorden. Ik dacht eraan dat ik nooit meer met de meiden in het Emporium zou zijn, juichend over het schitterende stiksel op een jumpsuit van Ossie Clarke, of paraderend in Afghaanse jassen uit de jaren zeventig die roken alsof er nog steeds een Afghaan uit de jaren zeventig in zat. Ik rouwde om mijn gedroomde leventje. Volkomen in duigen. Alles kwijt.

Mijn moeder liep langs mijn slaapkamerdeur en maakte daarbij misprijzende geluiden en ik vroeg me chagrijnig af waarom je hier in huis nooit eens iets kon doen zonder dat de anderen het doorhadden. Op social media stonden alleen maar angstkreten of foto's van zuurdesembrood, dus daar keek ik ook maar niet meer op.

Treena appte me een paar keer om te zeggen dat ma zich zorgen maakte om mij. Ma bracht me een beker thee en beweerde dat Treena degene was die zich zorgen maakte. Pa klopte op mijn deur om te vragen of ik nog chocoladekoekjes had. 'Ik ga zelf liever niet naar

de supermarkt. Het werkt me allemaal zo op mijn zenuwen, daar.’

Sam apte me twee keer.

Sorry. Het is hier echt erg. Bel je zodra ik kan.

Hou van je xx

Ik scrolde door zijn foto’s op mijn telefoon, en foto’s van ons samen, lachend in een andere wereld, omdat ik bang was dat ik vergat hoe hij er uitzag. Tijdens mijn zwartste momenten vroeg ik me zelfs af of ik hem überhaupt ooit nog terug zou zien. Wat als hij het kreeg en doodging, ver weg van iedereen, omringd door gezichten met mondkapjes en gezichtsschermen? Hij was iemand die andermans veiligheid voorrang gaf boven die van hemzelf. Iemand die een ander zijn mondkapje zou uitlenen, die iemand die geïnfecteerd was in zijn armen zou nemen, als die zich daar beter door voelde. Had ik nou maar niet al die verhalen gelezen over gezonde mensen die het hadden gekregen en die binnen een paar dagen overleden waren. Ik werd

misselijk bij de gedachte en dan trok ik mijn knieën tegen mijn borst en kneep ik mijn ogen stijf dicht. En dan viel ik weer in slaap.

Na een paar van dit soort vreemde, meanderende dagen kwam mijn moeder mijn kamer in met een stapel wasgoed die ze op mijn ladekast dumpte en zei: ‘Kom op. Tijd om je bed uit te komen.’

Ik trok het dekbed over mijn hoofd en zei zachtjes: ‘Kan niet. Ik voel me niet lekker.’

‘Nee, je voelt je een beetje down. Dat is iets anders.’

‘Ik ben te moe.’

‘Opstaan. Het is donderdagavond. Tijd om te klappen.’

‘Jemig, ma. Het kan me niet schelen wat de burens denken.’ Mijn ouders werkten me inmiddels heel erg op de zenuwen.

Ma trok de gordijnen open en keek fronsend naar de verzameling bekers op mijn nachtkastje.

‘Het gaat niet om de burens. Het gaat erom dat we steun betuigen aan mensen die het werk moeten

opknappen. Mensen zoals Sam. Verder wordt er van ons niet bepaald veel gevraagd, behalve dat we op ons achterwerk moeten blijven zitten. Kom op. Opstaan jij.’

‘Ik kan het niet...’ Ik begon te huilen. ‘Mijn bedrijf is klaar. De meiden kunnen de huur niet betalen en we moeten er allemaal uit. Het is voorbij, ma. Alles is voorbij.’

Ze stond aan het voeteneind van mijn bed echt te wachten tot ik uit gesnikt was. Maar ik kon niet meer stoppen. Ik weet ook niet wat er met me aan de hand was.

‘Dat spijt me voor je, liefje,’ zei ze uiteindelijk. ‘Dat is een zware dobber. Ik weet wat je bedrijf voor je betekende.’ Ze slaakte een lange, diepe zucht. ‘Dit gedoe brengt zoveel ellende voor zoveel mensen.’

Ze pakte mijn hand en gaf er een kneepje in. En terwijl ik nog zat te snikken, trok ze het dekbed van mijn bed en gooide het op de grond. ‘En nou opstaan. Doe wat lippenstift op en wat rouge op die wangen van je.

En haal een borstel door je haar. Het lijkt wel een bos touw.’

Om een minuut voor acht stond ik op de stoep, en knipperde met mijn ogen omdat die niet meer aan daglicht gewend waren. Terwijl ma bij het hek stond, bleven pa en ik sloom staan klappen bij de deur. Ma ramde met een spatel op een koperen steelpan die ze extra goed schoongemaakt had (‘dat Carole niet kan rondbazuinen dat ik mijn schuursponsjes nooit gebruik’) en Dean Martin blafte, zoals elke donderdag, vanwege al dat onverwachte lawaai om hem heen.

Ik vond het ineens zo’n zinloos gebaar. Wie kon het wat schelen, behalve mensen die het voor de show deden op social media? Ik luisterde naar het gejuich en de claxons en het gekletter en mevrouw Fitzwilliam die met haar doedelzak buiten stond in de hoop dat iemand haar op YouTube zou zetten, en keek stiekem even op mijn horloge om te zien hoe lang we nog moesten.

En toen zag ik de kinderen.

Ik was vergeten dat er nog kinderen in de straat woonden. Je zag ze nooit meer buiten spelen. Niemand die op zijn step voorbij suisde. Geen voetballen die ons voortuintje in getrapt werden. Al wekenlang had er geen kind op straat gespeeld.

Er stonden er twee in de voortuin van het huis tegenover het onze, bleek en vermoeid. Ze keken met gespannen gezichtjes op naar hun ouders. Die kinderen zien er nog treuriger uit dan ik, dacht ik.

Ma volgde mijn blik. ‘Die arme schaapjes. Die vervelen zich vast een ongeluk. Iedereen hier heeft een tuin ter grootte van een postzegel, en die kleintjes uit de flats kunnen al helemaal niet naar buiten.’

Toen we onze voordeur weer dichttrokken, kon ik die gezichten niet meer van me af zetten. Die avond zat ik klem tussen pa en ma op de bank. We keken *Gogglebox*, zo’n programma waarin je kijkt naar andere mensen die televisiekijken, en ik vroeg me af hoe het moest zijn als je 7 was en je zat 23 uur per dag klem tussen muren. Maandenlang. Als kinderen hadden wij

op ons fietsje of lopend over straat gezworven, een half verwilderde bende. We daagden elkaar uit om onze hand in een struik met een wespennest te steken, of om van het dak van de garage af te springen. Wat ik me vooral herinnerde van mijn jeugd, was de vrijheid. Er was geen vormeloos monster dat je aan huis gekluisterd hield als een gevangene en dat dreigde je opa en oma te vermoorden als je die een knuffel wilde geven.

Die nacht kon ik niet slapen. Om kwart over een ging ik naar de garage, met mijn badjas om me heen geslagen. Het was zo stil op straat dat ik de vogels kon horen ritselen in de bomen. Grommend duwde ik de deur omhoog, knipte de tl-verlichting aan en staarde naar de zes gigantische dozen vol met vintagekleding waar ik nu niks meer aan had, en dacht na.

De volgende dag stuurde ik een bericht naar de WhatsApp-groep van de straat (die ooit was begonnen om kwetsbare mensen te kunnen helpen met hun boodschappen, maar inmiddels werd hij vooral gevuld met

geklaag over parkeerplaatsen, lawaai en fungeerde hij als een kliklijn over wie wie op bezoek had gehad in zijn achtertuin).

Laat me weten wie je favoriete televisie- of sprookjesheld is en hoe oud je bent, dan maak ik een kostuum voor je dat je aan kunt doen als we volgende week weer klappen voor de zorg.
Gratis.

Louisa Clark van Renfrew Road nummer 17
(*The Bees Knees*-Kledingagentschap)

Een dag lang gebeurde er helemaal niets. Ik vroeg me af of mensen soms dachten dat er een addertje onder het gras zat, dat ze me gewoon een beetje vreemd vonden. En toen, om zes uur, hoorde ik het Whatsappbelletje van mijn telefoon rinkelen.

Als u de mevrouw van de overkant bent, dan wil ik wel graag Prinses Elsa uit *Frozen* zijn. Ik ben acht. Mijn broer houdt van Waar is Wally. Hij is vijf.

Michelle Rodman. No 14.

‘Ma? Ken jij Michelle Rodman?’

‘Ja, dat is toch zo’n schatje. Met van dat prachtige rode haar.’

‘Ze wil een prinses zijn. Ik ga een outfit voor haar maken.’

‘Wat leuk.’ Ze fronste even. ‘Ik moet wel zeggen... ze is nogal gek op eten. Dus dat kostuum moet niet... te klein uitvallen.’

‘Goeie tip.’

Ik stak de straat over naar nummer 14, belde aan en vroeg of de moeder van Michelle Rodman even met haar voor het raam wilde gaan staan zodat ik een idee kreeg van haar maat. Het meisje stond verlegen naar me

te lachen door het glas, tot haar broertje opsprong, zijn tong naar me uitstak en ik mijn duimen in de lucht stak en terug naar huis liep.

Het kostte een middag. Ik spitte twee van de dozen met kleding door in de garage, haalde een lichtblauwe peignoir van nepsatijn uit elkaar en stikte er een laag glanzende vitrage over. Wally was een grotere uitdaging, maar ik pakte een gestreept T-shirt en nam het in bij de zijnaden. Met een bol wol en een stuk karton maakte ik een pompon die ik vastzette op een oude muts van Thom. Ma klapte in haar handen toen ik haar het resultaat liet zien.

‘O Louisa, dat gaan ze geweldig vinden. Jij kunt echt toveren met naald en draad.’

Wat het mooiste was, er was een hele dag moeiteloos voorbijgeleden. Ik ging zo op in mijn werk, dat ik nauwelijks tijd had om me zorgen te maken over de rest van mijn leven. Die nacht sliep ik als een blok en werd ik een dikke tien uur later pas wakker.

De volgende dag kwam er een bericht van nummer 27.

Mag ik alstublieft een kostuum? Ik ben 9 en ik wil als Lord Voldemort.

Dat was een makkie. Ik had nog een groezelige donker-groene pyjama die ik omzoomde en waarvan ik verder alleen de kraag nog moest aanpassen. Het gezicht van de Lord was lastiger, maar ik liet het aan zijn ouders over om te bedenken hoe ze zijn neus weg konden werken.

Daarna druppelden er steeds meer verzoekjes binnen. Pippi Langkous, RuPaul, de kleine zeemeermin (het haar maakte ik van oranje wol die ik vastmaakte aan een haarband) en Lyra uit *His Dark Materials*. Het was goed om overdag iets te doen te hebben, om wakker te worden met een taakje, en om aan het eind van de dag het gevoel te hebben dat ik iets had bereikt. Ma haalde haar oude naaimachine tevoorschijn en begon te

helpen. Ze breide een sjaal voor Harry Potter, en regelde een maillot voor Batman. Ze haalde een oud nachthemd van mijn opa tevoorschijn voor een Wee Willie Winkie, en we stonden samen bij de open lade en lieten de zachte stof door onze handen glijden.

‘Ik ben zo blij dat hij dit niet meer hoeft mee te maken,’ zei ma terwijl ze het nachthemd behoedzaam opvouwde.

‘Ik ook.’

Ik gaf haar snel een knuffel en het was zo vreemd om weer eens op die manier contact te hebben met een ander mens.

Op donderdagochtend liepen ma en ik Renfrew Road af en legden de pakketjes met kostuums bij de huizen die erom gevraagd hadden. We klopten op de deuren om te laten weten dat ze er lagen. En toen wachtten we af.

Om vijf voor acht, nadat ma haar mooiste pan en lelijkste houten pollepel had gepakt (‘Ze breken steeds’),

gingen we weer op de stoep staan. Pa hief zijn biertje naar buren aan de overkant. Hier en daar werd een groet gemompeld, roddelden we zachtjes over wie er aangekomen was of wie zijn eigen haar had geknipt en dat beter niet had kunnen doen. Sid, die beweerde dat hij ooit bassist was geweest bij AC/DC, tilde zijn gitaar op en toen iedereen ‘*Neee Sid!*’ riep, ging hij weer naar binnen. Je kon het mensen niet aandoen, alweer zijn versie van ‘Smoke on the Water’ en dan ook nog een pandemie.

‘Ze hebben de kostuums niet aan,’ zei ik terwijl ik beteuterd om me heen keek.

‘Ze zijn nog niet allemaal buiten, lieverd,’ zei pa. ‘Misschien zitten ze nog te eten.’

‘Om acht uur ’s avonds? We zijn hier niet in Zuid-Europa, hoor,’ zei ma.

En toen, precies op het moment dat de eerste juichkreten in de straat opgingen, kwam Lord Voldemort tevoorschijn. Zijn ouders hadden een lichte panty over zijn gezicht getrokken om zijn neus een beetje plat te

drukken, en ik moet toegeven, dat zag er behoorlijk eng uit. We zwaaiden naar hem en klaptten als bezetenen. En toen ging Lyra voor haar ouders staan, met een opgezette otter op haar schouder. De kinderen liepen naar hun tuinhek en riepen naar de anderen welk karakter ze waren en showden hun kostuums aan elkaar. Boven het lawaai van hun pannen uit riepen de burens naar elkaar: *Kijk, Pippi Langkous. Waar is Wally. Beertje Paddington.*

‘Wat is hier aan de hand?’

‘Verkleedpartijtje. Om de kinderen een beetje op te vrolijken.’

‘Mooi hoor, prinses Anna!’

‘Dat is dus Elsa.’

‘Jemig,’ mompelde pa. ‘Anna, Elsa, weet ik veel.’

De kinderen die nog niet hadden gereageerd begonnen tegen hun ouders te praten. Een paar van hen keken wijzend mijn kant op. Pippi’s moeder liep op ons af en bleef keurig op twee meter afstand staan. ‘Ze vindt het

geweldig,' zei ze. 'Ze wil er straks in slapen. Dankjewel. Ze is helemaal blij.'

Het meisje keek me verlegen aan.

'Heel graag gedaan,' zei ik. 'Je ziet er fantastisch uit.'

Pippi wilde me een knuffel geven, maar haar moeder hield haar tegen en we stonden er even zwijgend bij, om vervolgens wat ongemakkelijk naar elkaar te lachen. Coronaregels.

Die avond vertelde ik erover aan Sam. Ik wilde zo graag iets leuks aan hem vertellen. Hij belde me via Skype – hij was net thuis van zijn dienst – en ik zag zijn hangende schouders en ons prikbord achter zijn hoofd met de afsprakenkaartjes van de tandarts waar we niet meer naartoe gingen en de tickets voor dat concert in Central Park dat was geannuleerd en de foto's van ons samen, en ik wilde zo graag bij hem zijn dat ik desnoods door het scherm van mijn laptop wilde kruipen.

‘Leuk man,’ zei hij. Hij glimlachte, maar zijn ogen waren roodomrand, en om zijn neus zaten de striemen van het masker dat hij de hele dag op moest.

‘Volgende week doe ik het voor de grote mensen.’

‘Neem nou maar niet teveel hooi op je vork,’ zei hij. ‘Je ziet er... moe uit.’

‘Met mij gaat alles goed, hoor.’

‘Zegt de vrouw die gisteren nog in slaap viel toen ze met mij in gesprek was.’

Ik was wakker geworden met mijn hoofd op tafel en een leeg scherm waarop een muur in ons appartement te zien was. Sam had er een briefje op gehangen waarop stond: BEN NAAR MIJN WERK. HOU VAN JOU XXX

‘Hoe was het vandaag?’

Hij keek even omlaag en schudde toen zijn hoofd.

‘Niet zo geweldig.’

We zwegen en dachten aan de wereld van ellende die schuilging achter die drie woorden.

‘Let alsjeblieft goed op jezelf.’

‘Komt goed.’ Hij probeerde te glimlachen. ‘Ik doe mijn best. En het is een fijn idee dat jij de hele straat aan het verkleden bent met je outfits. Dan weet ik dat er nog een leven is los van dit allemaal.’

‘Nou ja, ik kan net zo goed iets nuttigs doen met al die kleren, toch?’ zei ik en ik probeerde het verdriet niet te laten doorklinken in mijn stem.

Wat ik hem niet vertelde was dat het aan de slag zijn met de naaimachine het enige was dat me nog op de been hield. Dat ik op de momenten dat ik daar niet mee bezig was, ik óf zat te huilen van vermoeidheid óf ik was misselijk van angst. *Kijk alleen naar je voeten*, zei ik tegen mezelf, en ik dwong mezelf hem een enorme, bemoedigende glimlach te schenken voor we uitlogden.

Ma en ik woelden de dozen in de garage om en trokken er alle outfits uit de jaren veertig en vijftig uit die we konden vinden. We waren eigenlijk van plan om mensen Bevrijdingsdag-kleding te geven, maar de meeste pakken en jurken waren te krap voor de tailles

van tegenwoordig. ‘Hier kunnen we wel wat stukken tussen zetten,’ zei ma terwijl ze een deux-pièces van een soort tweed omhooghield. ‘En hier kunnen we de knopen vanaf halen en dan leggen we het een stukje uit.’

‘Ik denk niet dat de naden het houden. Wat kunnen we anders doen?’

‘Voor volwassenen zijn die sprookjeshelden natuurlijk niks,’ zei ma terwijl we die avond met Treena aan het Zoomen waren.

‘Maar we willen ook geen pikante toestanden. Als volwassenen zich verkleeden is het meestal halve porno. Dat is toch zo, veel te veel bloot, en zo?’

‘Wat trekt pa aan?’ vroeg Treena.

‘Je vader wil er niks van weten. Het is al heel wat dat ik hem mee krijg om voor de deur te staan.’

Treena keek bedachtzaam. Als ze zo keek, zei pa altijd dat ze een ei moest leggen dat er maar niet uit wilde. ‘Dat klappen, dat is voor helden in de zorg,’ zei ze. ‘Dus laat ze zich verkleeden als hun eigen helden.’

Dit keer stroomden de reacties in zo'n hoog tempo binnen dat ma en ik het nauwelijks bij konden houden. We hadden twee Malala's en een Kenny Dalglish, het voetbalicoon, en een Churchill en een David Bowie. We hadden een oude raceheld, Stirling Moss, en een Prince, en Greg Abbott van nummer 43 stuurde een foto van zichzelf in zijn onderbroek, gevolgd door excuses omdat die foto eigenlijk voor de Weight Watchers bedoeld was.

‘De Weight Watchers. Ja hoor, tuurlijk,’ zei pa.

Dit keer leek het wel of de hele straat ermee bezig was. Toen ma even naar de buurtwinkel liep om melk te halen, hielden twee mensen haar staande om hun maten door te geven en anderen om haar te vertellen over de accessoires die ze op zolder of ergens achter in hun kledingkast hadden gevonden. Een meisje, Melanie heette ze, zat op de kunstacademie maar was nu dus thuis. Ze vroeg in de Whatsapp-groep of iemand het misschien leuk vond om op de avond van de verkleedpartij te worden gefotografeerd en dat we die

foto's dan in het dorps huis op zouden hangen, als dit allemaal voorbij was. Omdat het een mooie herinnering was aan deze vreemde periode in ons leven. Ik moest onderhandelen met een paar burens die wensen hadden waar ik niet aan kon voldoen ('Ik heb geen baljurken uit de achttiende eeuw. En ik zou niet weten hoe een Brad Pitt-kostuum eruit zou moeten zien.'). Maar in de aanloop naar donderdag hing er zeker iets verwachtingsvols in de lucht. Ma en ik werkten dag en nacht, scheurden stof aan repen, stikten de boel weer aan elkaar en voor twee kostuums stopten we stof in een verfbad. Zelfs de dagelijkse persconferenties van de regering konden ons humeur niet bederven. Ma had nauwelijks energie om instemmende geluiden te maken als pa, zoals altijd, zei: 'Ach, hou toch je melkmuil, waardeloos stuk vreten dat je bent!'

Het was al laat toen we donderdagmiddag klaar waren. We zaten aan de keukentafel, midden tussen de restjes stof en kapotte ritsen en met aan onze voeten wat er nog over was van mijn kostbare winkelvoorraad

toen ma een lintje om het laatste pakketje bond en we achterover zakten in onze stoelen, en elkaar uitgepuft aankeken.

‘Zouden ze het leuk vinden?’

‘Ik zal je zeggen, Louisa, dat boeit me op dit moment geen ene bal. We hebben gedaan wat we beloofd hadden.’ Ma schoof haar stoel naar achteren en keek op haar horloge. ‘Waar is je vader? Ik heb hem al een halfuur geleden gevraagd of hij ons een kop thee wilde brengen.’

Ik deed mijn ogen dicht en realiseerde me dat, als ik ze nog een tel langer dichthield, ik dwars door dat klappen om acht uur heen zou slapen. Ik was nog nooit zo moe geweest. Toen ik weer opkeek zag ik dat mijn moeder naar me zat te kijken.

‘Allemachtig. Tot hoe laat heb je gisteren zitten werken?’

‘Een uur of twee.’

‘Heb je nog andere symptomen? Want vermoeid is ook een van de—’

‘Het was gewoon laat, ma.’

Ze schudde haar hoofd.

‘*Bernard?* ...’ Ze stond op en stak haar hoofd om de deur. ‘*Bernard?* Ik ben toch zo kláár met die man!’

‘Laat maar, ma. Ik zet zelf wel even thee voor ons.’

Maar mijn moeder had ineens vreemd rode wangen. ‘Nee, Lou, ik laat het niet. Hij zit daar maar de hele dag te somberen en hij steekt geen poot uit. Denk je soms dat ik niet depressief ben? Denk je soms dat ik niet ook weleens even wil huilen als ik ’s ochtends wakker word, en dat ik niet ’s nachts lig te piekeren over waar het allemaal heen moet? Je wilt niet weten hoe erg ik mijn opleiding mis. Ik mis mijn dagjes uit naar Londen. Ik mis mijn kleinkinderen zo erg dat het letterlijk pijn doet. Maar iemand moet de boel hier draaiende houden. Iemand moet koken en het huis op orde houden en voor de kleintjes doen alsof het allemaal wel weer goed komt. Iemand moet toch proberen... gewoon *proberen*... en ik... ik voel me soms gewoon heel een-

zaam door je vader. Meer niet. Maar goed. Ik ben blij dat jij er bent. Want eerlijk gezegd had ik anders niet geweten hoe ik me hier doorheen had geslagen.’

Ze snoot kordaat haar neus. En toen ik voorzichtig opstond om de waterkoker aan te zetten, huiverde ze even.

‘Sorry.’

‘Je hoeft helemaal geen sorry te zeggen, ma.’

‘Maar ik hoor niet te klagen tegen jou. Ik weet heus wel hoe erg jij Sam mist. Echt, dat weet ik. Het is verschrikkelijk om gescheiden te zijn van degene van wie je houdt. En ik vind dat je heel dapper bent over je bedrijf en alles.’ Ze knikte. ‘Echt ontzettend dapper. Dat wilde ik toch even gezegd hebben.’

Mijn moeder en ik zijn niet zo van het knuffelen. Maar ik kan je wel zeggen dat de knuffel die ze me toen gaf, de fijnste was die ik ooit in mijn leven heb gehad.

Deze week had ma het vergiet en een koperkleurig slacouvert voor mijn pa uitgekozen, omdat het zoveel

decibellen produceerde, maar tegen de tijd dat het klappen weer begon, was hij nog steeds nergens te bekennen. ‘Zo typisch dat hij uitgerekend nu een eind is gaan lopen,’ mompelde ze, terwijl ze haar I love de Zorg-schort voorbond. ‘Terwijl, een rondje park met mij, ho maar.’ Ze was nog steeds kwaad op hem omdat hij geen thee voor ons had gezet. Mijn moeder heeft het wrok-koesteren tot een langdurige kunst verheven.

Ik veegde over mijn gezicht. Ik had niet veel tijd om me om te kleden – en trouwens, mijn moeder en ik waren totaal vergeten om ook voor onszelf een outfit te regelen. Ik trok het Chaneljasje aan dat de grootste schat was die in mijn zes dozen met kleding van de veiling verstoppt zat, met een donkerblauwe culotte en een paar witte Mary Jane-schoenen. Wat had het tegenwoordig nog voor nut om je mooiste kleren voor een bijzondere gelegenheid te bewaren? Wat als dit de bijzonderste gelegenheid wás?

Ma borstelde haar haar en spoot wat parfum op – alsof iemand dat kon ruiken behalve ik – en ging klaar-

staan bij het hek met haar zorgschort en haar op één na beste pollepel in een pan, als een percussionist die wachtte op het teken van de dirigent.

‘O kijk, Lou, daar heb je ze!’

We zagen onze burens uit hun huizen komen. Eerst nog een beetje verlegen, toen lachend en zwaaiend, omdat ze zagen dat ze niet de enigen waren. Daar had je Gandhi, in een oud gordijn van mijn moeders logeerkamer. Daar was Prince – Layla van nummer 120 – met een bos getoupeerd haar en een paarse jumpsuit uit de jaren zeventig waar ik epauletten op genaaid had. Ik begon te grijnzen toen de een na de ander tevoorschijn kwam, en klapte in mijn handen toen ik hun zelfgemaakte accessoires zag – een kartonnen gitaar of een krankzinnige pruik. Al die moeite! Al die lol die iedereen had in andermans outfits; en hoe iedereen naar elkaar riep waarom hun held zo belangrijk voor hen was. En terwijl wij stonden te klappen en juichen en de kerkklok aangaf dat het acht uur was en het lawaai van de pannen daar overheen kwam, werd ik

geraakt door die blije gezichten, de lol die de kinderen hadden terwijl ze hun voortuinen in stoven om te zien wat alle anderen aan hadden, lachend en wijzend. Melanie, de student van de kunstacademie, schoot snel heen en weer over de stoep om foto's te nemen en de huishoudens zo te groeperen dat je goed kon zien wat iedereen aan had. En Sid speelde 'We Could Be Heroes' op zijn gitaar, en niemand die erover klaagde.

'Dat hebben wij voor elkaar gekregen, Lou,' zei mijn moeder stralend. 'Kijk nou hoe vrolijk iedereen is! Kijk dan! Ik kan er wel om huilen.'

Het had gewerkt. Ik voelde me ineens heel anders. Ik was niet meer verdrietig om mijn verloren voorraad. Ik was alleen maar blij dat op dit moment een hele straat iets had om plezier in te hebben en zich verbonden te voelen. En net toen ik dat moment eens goed op me in liet werken, hoorde ik een gemompel opgaan onder de burens aan de overkant, gevolgd door bulderend gelach. Ik voelde een hand op mijn schouder en draaide me met een ruk om. Daar stond mijn vader, in een roze tutu,

met daarbij een spijkerjack en een zwart met geel gestreepte hommellaillot.

‘... pa?’

Ma aanschouwde hem van top tot teen, vol ongelooft.

‘Bernard? Wat moet dit—’

‘Ik weet niet van wie je het hebt, het vermogen om iedereen zo op te vrolijken. Maar potdomme, jij bent een wonder, Lou, en ik ben zo trots op je. Dus ik dacht, dan moet ik me maar verkleden... als *jou*. Want jij bent mijn held,’ zei hij, en hij nam mijn gezicht in zijn handen.

‘O, Bernard.’ Ma’s gezicht glom van geluk. Ze deed een stap naar voren en gaf hem een hele stevige knuffel. Zo stonden ze daar even, verstrengeld.

‘Jullie hebben geen idee hoeveel moeite het was om me in deze maillot te hijsen. Ik snap echt niet hoe jullie vrouwen dat doen.’

Ma barstte in lachen uit en gaf hem een kus.

‘Hé, maar, vind je me wel een beetje aantrekkelijk, zo?’ vroeg hij toen ze hem eindelijk losliet. Ze rilde.

‘God nee, totaal niet. Het gaat me nog heel veel moeite kosten om dit beeld van mijn netvlies te krijgen. Maar ik hou wel van je, rare snuiter die je bent.’

En toen, terwijl ik me weer omkeerde, zag ik dat de burens niet meer naar mijn pa keken, maar naar mij. Melanie zat op haar hurken voor ons hek met haar camera voor haar oog en de straat stond mijn kant op te klappen, en Churchill, Malala, Stirling Moss, iedereen keek me stralend aan. Ik schudde met mijn hoofd naar de lens van de camera, want ik geneerde me een beetje en ik wilde zeggen dat dit niet goed voelde. Dat we onze aandacht bij de zorg moesten houden. Dat dát de echte helden waren, en dat je niet–

Maar toen begon de stoep te golven.

En ineens werd alles zwart.

Ze moet getest worden.

Mijn moeders stem: *O god – zou ze het hebben?*

Laten we nu eerst maar eens testen, en dan zien we wel.

Geef haar eens wat zuurstof. Wilt u even aan de kant gaan, mevrouw?

‘Wat is er gebeurd?’

Ik kwam overeind op de vloer van onze voorkamer en zag twee ambulancemedewerkers op hun hurken naar me staren vanachter hun maskers. Eentje pakte mijn pols vast en keek toen op haar horloge, en toen ik me bewoog bond de ander voorzichtig een zuurstofmasker voor mijn gezicht. Ma stond een stukje achter hen, haar gezicht wit van angst. Pa hing in de deuropening in zijn hommellaillot en tutu. De ambulancemensen gaven geen krimp. Misschien was dit wel het minst vreemde waar ze die dag mee te maken hadden gehad.

‘Je bent flauwgevallen.’

‘Echt?’

‘Jezus, wat ben jij zwaar,’ zei pa. ‘Ik moest je in mijn eentje naar binnen dragen. Hoeveel eet jij tegenwoordig?’

‘Hoe voel je je?’ vroeg een van de ambulance-medewerkers.

‘Niet super.’ Ik keek naar mijn moeder. ‘Ik voel me eigenlijk al dagen niet geweldig.’

Ma boog zich voorover, met haar armen stevig om zich heen, alsof ze zich moest inhouden om me niet vast te pakken. ‘Ik wist wel dat je te hard hebt gewerkt. Is flauwvallen ook een van de symptomen? Louisa, kun je nog iets ruiken? Zal ik wat uien gaan halen? Om te zien of je die ruikt? O god, hebben jullie gemeten of ze koorts heeft?’

Ik ging weer op de grond liggen en dat was het moment waarop de ambulancemensen mijn ouders verzochten om de kamer te verlaten.

Twee uur later zat ik in mijn pyjama in bed te praten met Sam, via mijn computerscherm. Er stond een kop thee op mijn nachtkastje en dikke witte boterhammen, ‘om aan te sterken’. Ik kon het gepruttel van de televisie beneden horen, en voor de verandering stelde het me

gerust en zag ik het niet als bewijs van mijn totale gebrek aan privacy en ruimte.

‘Maar gaat het wel weer met je?’

‘Het gaat prima. Ik heb me gewoon over de kop gewerkt met al die outfits.’

‘Maar je moeder zei dat de ambulance moest komen.’

‘Die is geweest ja.’

‘En, hebben ze je getest?’

‘Ja.’

‘En.... Lou?’

Ik zette het scherm wat rechter. ‘Nou, de test was positief. Dus dan weet je dat ik niet meer in mijn eentje terugkom.’

Sam zuchtte en schudde zijn hoofd. ‘Jezus... Lou – ik kan toch zelf voor je zorgen? Ik bedoel, ze laten je natuurlijk pas weer vliegen als je geen koorts meer hebt, maar ik trek het niet als je ouders ook nog eens meekomen. Het spijt me. Het huis is maar zo klein en wat als zij het ook krijgen–’

‘Mijn ouders komen niet.’

‘Maar wie komt er dan—’

‘Tenminste... nog niet.’

Het bleef heel lang stil. Hij bleef me strak aankijken op het scherm.

‘Ze hebben me niet getest op Covid.’

Hij fronste.

‘En daarna ben ik dus naar de drogist gegaan om nog een, of nee, nog drie van die tests te kopen. Nou goed, vier, eigenlijk. Voor de zekerheid.’

‘Bedoel je...’

Ik knikte.

‘Dus je...’

‘Dus het gaat prima. Ik voel me alleen zo dom dat ik het niet doorhad. Ik heb er gewoon niet bij stilgestaan door alles.’

Hij staaarde nog een poosje naar het scherm. En toen, met zijn telefoon in de ene hand, boog hij heel langzaam zijn hoofd en drukte hij zijn enorme hand tegen zijn gezicht. Ik wachtte tot hij weer bewoog.

‘Sam? ... Sam?’

Ik hield de laptop met beide handen vast. Ik zag dat die van hem trilden. Misschien was het allemaal te veel, bovenop alles wat hij had meegemaakt.

‘Sam? Gaat het wel? Kijk nou alsjeblieft op... Sam?’

Het duurde nog even. En toen hij me weer aankeek, stonden zijn ogen vol met tranen.

‘Het gaat goed. Ik ben alleen maar... gelukkig.’

‘Echt?’

‘We krijgen een baby. Onze baby. Wat denk jij nou?’

Zijn lieve, gepijnigde gezicht was ineens zacht als gesmolten boter, en hij keek zo blij en zo lief dat ik zelf ook moest huilen. Dus zaten we een poosje naar elkaar te staren, huilend en lachend. ‘Typisch iets voor jou om met jong komen te zitten, midden in die vervloekte pandemie,’ had pa gezegd. ‘Als het een meisje is, moeten jullie haar Covidia noemen.’

‘Doe niet zo belachelijk,’ had ma gezegd.

‘Of Pam Demie. Dat kan ook.’

‘O Lou. Ach lieveling. Goed gedaan.’

Ik hield mijn hoofd een beetje schuin. ‘Nou, jij hebt er ook wel een rolletje bij gespeeld.’

‘Hoe, een rolletje? Een hoofdrol, zou ik zeggen.’ Hij veegde over zijn gezicht. ‘Een baby. Ik kan het gewoon niet geloven.’

‘Nou, je hebt nog zes en een halve maand om aan het idee te wennen.’

‘En alles gaat goed?’

‘Alles gaat prima. Tien weken, is het nu. Ik was wel steeds een beetje misselijk, maar ik dacht, nou ja, we hebben tegenwoordig allemaal rare symptomen.’

‘Tien weken. Oké... oké. O, man, dit is zo – god, wat wou ik graag dat je hier was. Ik zou je helemaal suf knuffelen. Jou en...’

‘... de garnaal.’

‘Ja. Al moeten we wel een leukere naam verzinnen.’

We bleven elkaar aanstaren, met onze enorme smile. Ineens was de toekomst het enige waar we nog aan konden denken. Ik zag het aan hem. Wij tweeën met een baby. Een kleine, mollige Mini-Sam. Sam, met zijn

liefdevolle gezicht. Mijn ouders beneden, helemaal door het dulle aan het bier, stralend van dit gedeelde geluk. Een toekomst die ineens weer vol geluk was, en hoop.

‘Dan moeten we nu eindelijk maar eens een paar knopen doorhakken.’

‘Dat moeten we zeker... Maar het gaat mooi worden, Sam Fielding,’ zei ik terwijl ik mijn hand tegen het scherm drukte. Hij legde de zijne ertegenaan, en ineens was het helemaal geen vaag vooruitzicht meer dat ik hem zou zien. ‘Toch?’

Hij deed heel even zijn ogen dicht en knikte.

‘Absoluut, Louisa Clark. Dat wordt het zeker.’

*

Kende je Lou nog niet? Lees dan de drie boeken van Jojo Moyes met haar in de hoofdrol:

Voor jou, Een leven na jou en *Voor mij*

Verkrijgbaar als boek, e-book en luisterboek!

Oorspronkelijke titel *Lockdown with Lou*

Copyright © 2020 Jojo's Mojo Ltd.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eerder verschenen titels van Jojo Moyes:

Verboden vruchten
Passie en parelmoer
Zee van verlangen
Dicht bij jou
Nachtmuziek
De laatste liefdesbrief
Voor jou
Vier plus één
Portret van een vrouw
Een week in Parijs
Een leven na jou
Dans met mij
Jij en ik
Voor mij
De sterrengever